

at gjøre med Hensyn til Gjenstanden for det Endringsforslag, min ærede Ven her ligeover for (Jespersen) har bebudet, og mod hvilket den 6te kjøbenhavnske Rigsdagsmand (Mourier) har udtalt sig derhen, at han meente, at det ikke blot var vilkaarligh, men uretfærdigt. Det er indbildertid i sit Indhold af den Betydning, og det har i Udvalget været omtalt som noget i alle Landets Dele ingenlunde Almindeligt, at det vel maa være tilladt, allerede paa dette Stadium at bemærke, at vi i Udvalget have troet med Hensyn til saadanne Tilfælde at kunne berolige os dermed, at hvor disse Tilfælde vare forebragte for de paatænkte Afsløsningscommissioner, hvor Bedkommende oplyste, at det i flere Generationer, thi det er som oftest saaledes, havde været Tilfældet, at Fæst- eller Leiecontracter vare stillede paa den Maade, at Eieren betingede sig efter sit Valg enten en vis Pengeafgift eller et vist Naturalarbejde, og at i saadanne Tilfælde meget ofte Leier eller Fæster havde underkrevet Contracten i den Tro, at det vilde gaae som i tidligere Tider, at man blot vilde fordre Pengeafgiften, og navnlig hvor det, som Tilfældet ofte er, har været saa, at Forvalterne paa Leiernes eller Fæsternes Forespørgsel ved Underskrivningen af Contracten maaskee endog havde yttret: Du veed jo, at det aldrig bliver Dig affordret, der bliver jo altid fordret Penge — i alle saadanne Tilfælde havde vi meent, at Resultatet selvfølgelig vil blive at Commissionen vilde sige: Contrahenterne have, dengang de indgik Contracterne, virkelig meent, at det Vederlag, der var fastsat, var det ordinære, og at Commissionen da i Reglen virkelig vilde holde sig dertil. Jeg troer, at den Betragtning maaskee i det Væsentlige vil kunne berolige med Hensyn til disse Tilfælde, men naar den ærede Rigsdagsmand maatte ville fremkomme med et Endringsforslag eller Tillægsforslag derom, skal Udvalget ganske vist tage det under sin omhyggeligste Overvejelse. Min ærede Nabo tilhøire, Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te District (S. A. Hansen), har, som det forekommer mig, udhævet mere almindeligt og jeg maa tilstaae ingenlunde ubegrundede Betænkkeligheder imod disse Afsløsningscommissioner. Han har saa-

ledes meent, at en Hovedindflydelse paa Commissionen vilde Formanden unegtelig komme til at udøve, og at denne Formand vilde være bestykket af Regjeringen, men Regjeringen vilde efter hans Formening ikke med den allerbedste Villie være istand til at kunne vælge aldeles selvstændig; den maatte for det Meste støtte sig paa Forslag eller Anbefaling fra Underordnede, til hvem Folkemeningen og navnlig Almuen ikke har den allerstørste Tillid; men jeg maa tilstaae, jeg troer, at en nøiere Betragtning af Udvalgets forskellige Forslag maa lede ham derhen, at han vil see, at hans Betænkkelighed neppe gælder i den Almindelighed eller i den Udstrækning, hvori han har fremført den. Det er en af Grundene, hvorfor Udvalgets Majoritet har lagt Bægt paa at indskrænke Formandskabernes Antal til saa ganske saa, fordi det vel er at formode, at Indenrigsministeren netop derved, netop ved et saa indskrænket Antal Mænd vilde formaae at vælge dem med personlig Overbeviisning; men i Forbindelse dermed maa jeg gjentagende henlede Opmærksomheden paa, at vi have tænkt os Formandsvalget indskrænket til eet Aar, og at det endelig deraf vilde være en Følge, at det, saasnart nogen virkelig begrundet Anke eller Tvivl reiste sig mod Formandens Dygtighed, da ikke var rimeligt, at Indenrigsministeren vilde andrage paa, at hans Bestikkelse fornyedes, og jeg vil fremfor alt henpege paa, at Huusmandshoveriets Afløsning finder kun Sted forsaavidt Huusmanden selv fordrer det. Han vil altsaa ikke fordre det, uden at han til en vis Grad har Tillid til den Afsløsningscommission, der kan komme til at paakjende hans Forhold, og i Forbindelse dermed maa det vel bemærkes, at Udvalget, efter Conference med Indenrigsministeren og med særdeles Hensyn til Huusmands Afløsningen, har indstillet, at Afsløsningsformændene skulde vederlægges, ikke som oprindelig var paatænkt med utilstrækkelige Diæter, men vederlægges igjennem Indenrigsministeriet af Statskassen. Derved have vi meent, at kunne opnaae det store, og for hele Sagen vigtige Resultat, at ogsaa udmærkede og fremragende Mænd kunde ventes at lade sig formaae til at overtage og hengive sig til disse meget vigtige Hverv. Naar den samme ærede